TEISINGUMO TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2004 m. spalio 12 d.*

Byloje C-106/03 P

dėl 2003 m. vasario 27 d. pagal Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo,

Vedial SA, įsteigta Ludres (Prancūzija), atstovaujama advokatų T. van Innis, G. Glas ir F. Herbert, nurodžiusių adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

apeliantė,

dalyvaujant kitai proceso šaliai

Vidaus rinkos derinimo tarnybai (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT), atstovaujamai O. Montalto ir P Geroulakos,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

* Proceso kalba: prancūzų.

TEISINGUMO TEISMAS (antroji kolegija)

kurį sudaro kolegijos pirmininkas C. W. A. Timmermans, teisėjai C. Gulmann, R. Schintgen, F. Macken (pranešėja) ir N. Colneric,

generalinis advokatas D. Ruiz-Jarabo Colomer,
sekretorius R. Grass,

susipažinęs su rašytine proceso dalimi,

susipažinęs su 2004 m. liepos 15 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Apeliaciniu skundu *Vedial SA* (toliau – *Vedial*) prašo panaikinti 2002 m. gruodžio 12 d. Pirmosios instancijos teismo (ketvirtoji kolegija) sprendimą *Vedial prieš VRDT – France Distribution* (*HUBERT*) (T-110/01, Rink. p. II-5275, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo šis teismas atmetė jos ieškinį dėl 2001 m. kovo 9 d. Vidaus rinkos derinimo tarnybos (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (toliau – VRDT) pirmosios apeliacinės tarybos sprendimo (byla R 127/2000-1), atmetančio *Vedial* protestą dėl *France Distribution* prašomo įregistruoti žodinio ir vaizdinio prekių ženklo HUBERT (toliau – ginčijamas sprendimas), panaikinimo.

Teisinis pagrindas

2 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 11, 1994, p. 1) 8 straipsnio 1 dalies b punkte ir 2 dalies a punkto ii papunktyje numatyta:

„1. Ankstesnio prekių ženklo savininkui užprotestavus, prekių ženklas, kurį įregistruoti buvo paduota paraiška, neregistruojamas:

<...>

b) jeigu dėl savo panašumo į ankstesnį prekių ženklą ar tapatumo jam arba dėl prekių ar paslaugų, kurioms prekių ženklai yra skirti, panašumo ar tapatumo yra galimybė suklaidinti visuomenę toje teritorijoje, kurioje ankstesnis prekių ženklas yra apsaugotas; suklaidinimo galimybė apima ir galimybę sieti su ankstesniu prekių ženklu.

2. Šio straipsnio 1 dalyje nurodyti „ankstesni prekių ženklai" reiškia:

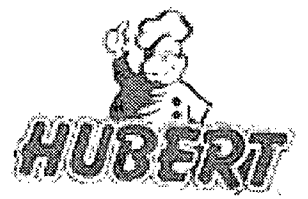
a) tokius prekių ženklus, kurių įregistravimo paraiškos padavimo data yra ankstesnė už Bendrijos prekių ženklo įregistravimo paraiškos padavimo datą, prireikus atsižvelgiant į šiems prekių ženklams prašomus suteikti prioritetus:

<...>

ii) prekių ženklus, įregistruotus valstybėje narėje <...>."

Ginčo aplinkybės

3 1996 m. balandžio 1 d. *France Distribution* VRDT pateikė paraišką įregistruoti prekių ženklą, sudarytą iš sudėtinio – žodinio ir vaizdinio – žymens, kurį sudaro baltai apvedžiotomis juodomis didžiosiomis stilizuotomis raidėmis parašytas pavadinimas „HUBERT", virš kurio yra besišypsantis ir iškėlęs dešinę ranką su ištiestu nykščiu virėjo biustas.

4 Pagal peržiūrėtą ir pataisytą 1957 m. birželio 15 d. Nicos sutartį dėl tarptautinės prekių ir paslaugų ženklų registravimo klasifikacijos prekės, kurioms buvo prašoma įregistruoti prekių ženklą, priklauso 29, 30 ir 42 klasėms.

5 1998 m. sausio 6 d. *Vedial*, remdamasi Reglamento Nr. 40/94 42 straipsniu, dėl prašomo įregistruoti prekių ženklo pateikė protestą dalies registracijos paraiškoje nurodytų prekių, t. y. priklausančių 29 klasei „pienas ir kiti pieno produktai" ir priklausančių 30 klasei „actas, padažai", atžvilgiu.

6 Ankstesnis prekių ženklas, kurio savininkė yra *Vedial*, yra Prancūzijoje įregistruotas nacionalinis žodinis prekių ženklas SAINT-HUBERT 41, skirtas žymėti 29 klasei priklausančius „sviestą, maistinius riebalus, sūrius ir visus pieno produktus". Jis yra sudarytas iš vieno po kito einančių dviejų žodžių, sujungtų brūkšneliu, ir skaičiaus 41.

7 Kadangi VRDT protestų skyrius 1999 m. gruodžio 1 d. sprendimu protestą atmetė, *Vedial*, pridėdama keletą dokumentų, kad būtų įrodytas jos prekių ženklo geras vardas Prancūzijoje, pateikė apeliaciją VRDT pagal Reglamento Nr. 40/94 59 straipsnį.

8 Ginčijamu sprendimu ši apeliacija buvo atmesta. Iš esmės VRDT pirmoji apeliacinė taryba nusprendė, kad nors nagrinėjamų prekių panašumo laipsnis yra labai aukštas ir nors, taikant Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punktą, galima atsižvelgti į ankstesnio prekių ženklo gerą vardą, kurį jai *Vedial* įrodė, atitinkamos visuomenės suklaidinimo galimybės nėra, kadangi prekių ženklai, dėl kurių kilo ginčas, nėra labai panašūs.

Procesas Pirmosios instancijos teisme ir skundžiamas sprendimas

9 2001 m. gegužės 23 d. Pirmosios instancijos teismo sekretoriatui pateiktu pareiškimu *Vedial*, remdamasi vieninteliu ieškinio pagrindu dėl neteisingo „galimybės suklaidinti" sąvokos Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punkto prasme taikymo, pareiškė ieškinį dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo.

10 Pirmosios instancijos teisme vykusio proceso metu VRDT sutiko, kad jeigu ankstesnis prekių ženklas teisėtai galėtų būti laikomas gerą vardą turinčiu prekių ženklu, tai reikėtų daryti išvadą, kad egzistuoja galimybė jį supainioti su prašomu įregistruoti prekių ženklu. Vis dėlto, VRDT teigimu, į ankstesnio prekių ženklo gerą vardą nebuvo galima atsižvelgti, nes *Vedial* per Protestų skyriaus šiam tikslui nustatytą terminą nepateikė įrodymų apie minėto gero vardo buvimą, todėl bylą reikėjo nagrinėti neatsižvelgiant į šią faktinę aplinkybę.

11 Šiuo atžvilgiu VRDT manė, kad jeigu Pirmosios instancijos teismas konstatuotų, kad ankstesnio prekių ženklo dominuojantis elementas yra vardas HUBERT, tai būtų sunku neigti nagrinėjamų prekių ženklų supainiojimo galimybės buvimą. Tačiau jeigu Pirmosios instancijos teismas nuspręstų, kad ankstesnis prekių ženklas neturi ypatingų skiriamųjų požymių ir sudaro visumą, kurios nė vienas elementas nėra dominuojantis, tai prekių ženklų skirtumai turėtų būti pakankami, kad suklaidinimo galimybės buvimas būtų atmestas. VRDT šio teisės klausimo, pateikto Pirmosios instancijos teismui, išsprendimą patikėjo šiam teismui.

12 *France Distribution*, kuri teisėtai buvo procedūrų Protestų skyriuje ir Apeliacinėje taryboje šalimi, į procesą Pirmosios instancijos teisme neįstojo.

13 Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 35–39 punktuose pirmiausia priminė Teisingumo Teismo praktiką dėl galimybės supainioti prašomą įregistruoti prekių ženklą su ankstesniu prekių ženklu.

14 Toliau Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 40–59 punktuose lygino, viena vertus, atitinkamas prekes ir, antra vertus, prekių ženklus, dėl kurių kilo ginčas. Taigi jis nusprendė, kad „pieno produktai" ir „maistinių riebalų" produktai, kuriems įregistruotas ankstesnis prekių ženklas, atitinkamai tapatūs produktams „pienas ir kiti pieno produktai" ir panašūs į produktus „actas, padažai", kurie

nurodyti nagrinėjamo prekių ženklo paraiškoje. Tačiau jis manė, kad ankstesnis prekių ženklas ir prašomas įregistruoti prekių ženklas „vizualiai nėra panašūs", kad jie „yra fonetiškai nepanašūs" ir kad „(tarp jų) nėra koncepcinio panašumo".

15 Galiausiai skundžiamo sprendimo 60–66 punktuose Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad nėra galimybės supainioti ankstesnį prekių ženklą su prašomu įregistruoti. 63 punkte jis konkrečiai nusprendė, kad „netgi jeigu prekės, kurioms skirti prekių ženklai, dėl kurių kilo ginčas, ir yra tapačios ir panašios, žymenų vizualiniai, fonetiniai ir koncepciniai skirtumai yra pakankamas pagrindas, kad tikslinės visuomenės suklaidinimo galimybės buvimas būtų atmestas", o 65 ir 66 punktuose – kad „šiuo atveju vizualiniu, fonetiniu ir koncepciniu požiūriu žymenys, dėl kurių kilo ginčas, jokiu būdu negali būti laikomi nei tapačiais, nei panašiais" ir todėl „nėra tenkinama viena iš būtinų Reglamento 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punkto taikymo sąlygų".

16 Todėl Pirmosios instancijos teismas prašymą dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo atmetė.

Dėl apeliacinio skundo

17 *Vedial* apeliaciniame skunde, kuriam pagrįsti nurodo tris apeliacinio skundo pagrindus, Teisingumo Teismo prašo:

— panaikinti skundžiamą sprendimą,

— priimti galutinį sprendimą byloje, patenkinant pirmoje instancijoje pateiktus reikalavimus, arba, jeigu šis reikalavimas būtų atmestas, — grąžinti bylą Pirmosios instancijos teismui,

— priteisti iš VRDT bylinėjimosi išlaidas.

18 VRDT Teisingumo Teismo prašo apeliacinį skundą atmesti ir priteisti iš *Vedial* bylinėjimosi išlaidas.

Dėl pirmojo apeliacinio skundo pagrindo

Šalių argumentai

19 Pirmuoju apeliacinio skundo pagrindu *Vedial* tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas skundžiamu sprendimu pažeidė Bendrijos teisės bendrąjį principą, vadinamąjį „dispozityvumo principą", kurį Teisingumo Teismas pripažino 1995 m. gruodžio 14 d. Sprendime *Van Schijndel* ir *Van Veen* (C-430/93 ir C-431/93, Rink. p. I-4705).

20 Ji nurodo, kad pagal šį principą iš esmės tik šalys yra proceso šeimininkės ir jos nustato ginčo dalyką. Teismui yra uždrausta iškelti šalių reikalavimuose nenurodytą ginčą. Taigi, kai dėl tam tikro klausimo šalys nesiginčija arba kai jos aiškiai pripažįsta tinkamos ir apibrėžtos teisinės aplinkybės buvimą, teismas negali veikti savo iniciatyva, išskyrus atvejus, kai šalių susitarimas dėl tam tikro klausimo prieštarauja viešajai tvarkai.

21 Šioje byloje Pirmosios instancijos teismo proceso metu *Vedial* ir VRDT sutiko, kad ankstesnis ir prašomas įregistruoti prekių ženklai bent jau fonetiškai yra panašūs bei kad egzistuoja galimybė suklaidinti tuo atveju, jeigu Apeliacinei tarybai negalima priekaištauti dėl to, kad ji nusprendė esą ankstesnis prekių ženklas, bent jau dėl Prancūzijoje jo įgyto gero vardo, turi ryškų skiriamąjį požymį. *Vedial* nuomone, toks ginčo ribų nustatymas neprieštaravo viešajai tvarkai.

22 Taigi Pirmosios instancijos teismas, pripažindamas, kad, priešingai nei šalys sutarė šiuo klausimu, prekių ženklai, dėl kurių kilo ginčas, neturi jokio panašumo, pažeidė dispozityvumo principą.

23 VRDT mano, kad pirmasis apeliacinio skundo pagrindas nepagrįstas. Ji tvirtina, kad dispozityvumo principas taikomas civilinės teisės srityje, o su prekių ženklais susiję ginčai iš esmės yra administracinio pobūdžio. Be to, VRDT neturi *locus standi*, kadangi ji nebuvo procedūros Apeliacinėje taryboje šalimi. Kai į Pirmosios instancijos teismą kreipiamasi su ieškiniu, jis turi patikrinti, ar VRDT, t. y. Apeliacinė taryba, teisingai taikė Reglamentą Nr. 40/94, ir jeigu jis padaro išvadą, kad VRDT pažeidė šį reglamentą, jis turėtų panaikinti sprendimą.

24 VRDT nurodo, kad Pirmosios instancijos teismui pateiktame ieškinyje *Vedial* teigė, kad ginčijamame sprendime neteisingai buvo taikoma suklaidinimo galimybės sąvoka, ir Pirmosios instancijos teismo aiškiai paprašė įvertinti prekių ženklus, dėl kurių kilo ginčas, bei pripažinti, kad egzistuoja suklaidinimo galimybė. Todėl Pirmosios instancijos teismas teisingai nagrinėjo šią sąvoką ir taikė Reglamentą Nr. 40/94. Taigi negalima jo kaltinti pažeidus dispozityvumo principą.

25 Be to, VRDT teigia, kad šiuo atveju nėra sutarimo tarp jos ir *Vedial.* Jos teigimu, be to, kad VRDT pozicija yra išdėstyta Apeliacinės tarybos pozicijoje, kaip tai pripažino Pirmosios instancijos teismas skundžiamame sprendime, *France Distribution*, kuri

galėjo reikalauti veikti kaip įstojusi į Pirmosios instancijos teismo nagrinėjamą bylą šalis, visiškai neišreiškė savo pritarimo *Vedial* pateikto suklaidinimo galimybės išaiškinimui. Tačiau su pramonine ir komercine nuosavybe susijusiuose ginčuose Pirmosios instancijos teismo darbo reglamentas įstojusiai į bylą šaliai suteikia beveik tokias pačias teises, kaip ir kitoms šalims.

Teisingumo Teismo vertinimas

26 Netgi darant prielaidą, kad dispozityvumo principas taikomas pirmosios instancijos procese, susijusiame su ieškiniu dėl VRDT apeliacinės tarybos sprendimo dėl protesto įregistruoti prekių ženklą, grindžiamo galimybe supainioti su ankstesniu prekių ženklu, VRDT bet kuriuo atveju neturėjo teisės Pirmosios instancijos teisme pakeisti ginčo ribų, nustatytų paraišką prekių ženklui pateikusio asmens ir protestą pateikusio asmens reikalavimuose bei tvirtinimuose.

27 Iš tikrųjų, nors pagal Pirmosios instancijos teismo darbo reglamento 133 straipsnio 2 dalį VRDT yra atsakovė Pirmosios instancijos teismo procese, šiame teisme vykstančiu procesu siekiama išspręsti ginčą tarp prekių ženklo paraišką pateikusio asmens ir ankstesnio prekių ženklo savininko, kaip toliau matyti iš Reglamento Nr. 40/94 ir Pirmosios instancijos teismo darbo reglamento nuostatų.

28 Visų pirma, pagal Reglamento Nr. 40/94 63 straipsnio 2 ir 3 dalis tokiu ieškiniu siekiama įvertinti Apeliacinės tarybos, išnagrinėjusios ginčą dėl prašomo įregistruoti prekių ženklo registracijos, sprendimo teisėtumą ir prireikus tokį sprendimą pakeisti arba panaikinti.

29 Taigi tiek Protesto skyriuje, tiek Apeliacinėje taryboje ginčas yra tarp paraišką prekių ženklui pateikusio asmens ir tarp protestą pateikusio asmens, o VRDT nėra ginčo šalis.

30 Ypač svarbu pažymėti, kad pagal Reglamento 40/94 42 straipsnio 1 dalies a punktą tik ankstesnių prekių ženklų savininkai gali pateikti protestą dėl prekių ženklo registracijos, grindžiamą 8 straipsnio 1 dalies b punkte numatytu santykiniu atmetimo pagrindu. Taigi VRDT šiuo pagrindu neturi teisės protestuoti dėl prekių ženklo registravimo.

31 Antra, VRDT neturi teisės Pirmosios instancijos teisme pareikšti ieškinį dėl Apeliacinės tarybos sprendimo dėl protesto. Iš tikrųjų pagal Reglamento Nr. 40/94 63 straipsnio 4 dalį tokį ieškinį gali pareikšti „bet kuri Apeliacinėje taryboje vykusios procedūros šalis, kuriai jos sprendimas turėjo neigiamų padarinių".

32 Galiausiai VRDT pripažintas atsakovės statusas yra ribotas, ir atvirkščiai, procedūros Apeliacinėje taryboje šalims, kitoms nei ieškovai, kurios pagal Pirmosios instancijos teismo darbo reglamento 134 straipsnio 1 dalį gali dalyvauti Pirmosios instancijos teismo procese kaip įstojantys į bylą asmenys, suteikiamos plačios teisės, dėl kurių jos prilygsta tikriesiems atsakovams.

33 Taigi pagal to paties darbo reglamento 134 straipsnio 2 dalį „įstojantys <...> asmenys turi tas pačias procesines teises kaip ir pagrindinės šalys".

34 Be to, priešingai nei Pirmosios instancijos darbo reglamento 116 straipsnio 4 dalies antrosios pastraipos a punkte nustatyta bendra taisyklė dėl įstojimo į bylą, to paties reglamento 134 straipsnio 3 dalis nustato, kad „įstojantis į bylą asmuo <...> gali prašyti panaikinti arba pakeisti Apeliacinės tarybos sprendimą tais klausimais, kurie nėra išdėstyti ieškinyje <...>". Iš šios nuostatos taip pat matyti *a contrario*, kad VRDT negali pateikti tokių reikalavimų.

35 Galiausiai iš to paties darbo reglamento 134 straipsnio 4 dalies matyti, kad, nukrypstant nuo šio darbo reglamento 122 straipsnio nuostatų, net jeigu VRDT per nustatytą terminą nurodytu būdu nepateikė atsakymo į ieškinį, sprendimo priėmimo už akių tvarka nėra taikoma, jeigu procedūros Apeliacinėje taryboje šalis, kita nei ieškovas, įstoja į procesą Pirmosios instancijos teisme.

36 Todėl dėl sutikimo iš dalies su ieškovės pateiktu vertinimu ar net dėl sutikimo su jos ieškiniu, VRDT negali būti pripažinta teisė keisti Pirmosios instancijos teisme nagrinėjamo ginčo ribas. Kiekvienas priešingas vertinimas pažeistų Apeliacinėje taryboje nagrinėtą bylą laimėjusios šalies teisėtus lūkesčius, kadangi pagal Reglamento Nr. 40/94 63 straipsnio 2 dalį Pirmosios instancijos teismo procesu siekiama įvertinti Apeliacinės tarybos sprendimo teisėtumą.

37 Taigi šiuo atveju Pirmosios instancijos teismas visiškai nebuvo saistomas tariamo *Vedial* ir VRDT sutarimo dėl prekių ženklų, dėl kurių kilo ginčas, panašumo arba netgi galimybės supainioti. Todėl jis skundžiamame sprendime teisingai nagrinėjo, ar ginčijamu sprendimu neteisingai buvo taikyta suklaidinimo galimybės sąvoka, kaip tai tvirtino *Vedial* savo ieškinyje, ir taikė Reglamentą Nr. 40/94.

38 Todėl pirmasis apeliacinio skundo pagrindas atmestinas.

Dėl antrojo apeliacinio skundo pagrindo

Šalių argumentai

39 Antruoju apeliacinio skundo pagrindu *Vedial* tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas pažeidė jos teises į gynybą, kadangi apibrėždamas ginčą, kurio ribos buvo nustatytos šalių sutarimu, veikė nesuderinamai su jos teisėtais lūkesčiais. Iš tikrųjų, atsižvelgdama į VRDT Pirmosios instancijos teismui pateiktame atsakyme į ieškinį išdėstytą poziciją, *Vedial* atsisakė prašyti leisti pateikti dubliką ir savo žodiniuose pasisakymuose apsiribojo VRDT pateikta pozicija.

40 *Vedial* teigimu, netgi darant prielaidą, kad Pirmosios instancijos teismo dispozityvumo principas neįpareigoja, jis turėjo priimti nutartį dėl žodinės proceso dalies atnaujinimo ir šalims pranešti apie tai, kad jis nesutinka su šalių sutarimu dėl fonetinio prekių ženklų, dėl kurių kilo ginčas, panašumo.

41 VRDT mano, kad antruoju apeliacinio skundo pagrindu daroma prielaida, kad Pirmosios instancijos teismas pažeidė dispozityvumo principą, o tai, jos nuomone, šiuo atveju nėra tiesa. Ji priduria, kad *Vedial* tiek savo ieškinyje, tiek posėdžio metu plačiai išdėstė savo požiūrį bei pateikė paaiškinimus dėl nagrinėjamų teisės nuostatų ir teismų praktikos.

Teisingumo Teismo vertinimas

42 Dėl antrojo apeliacinio skundo pagrindo, netgi darant prielaidą, kad *Vedial* ir VRDT sutiko, jog prekių ženklai, dėl kurių kilo ginčas, turi tam tikro panašumo ir netgi kad egzistuoja suklaidinimo galimybė, visų pirma, primintina, jog, kaip matyti iš pirmojo

apeliacinio skundo pagrindo vertinimo, Pirmosios instancijos teismo visiškai neįpareigojo šis teiginys, tačiau jis privalėjo vertinti, ar Apeliacinė taryba, ginčijamame sprendime padarydama išvadą, kad nėra panašumo tarp prekių ženklų, dėl kurių kilo ginčas, nepažeidė Reglamento Nr. 40/94. Antra, Pirmosios instancijos teismas savo sprendime nesirėmė su ginču nesusijusiais faktinėmis aplinkybėmis ar argumentais.

43 Taigi, Pirmosios instancijos teismas visiškai nepažeidė *Vedial* teisėtų lūkesčių ir neturėjo atnaujinti žodinės proceso dalies, kad *Vedial* informuotų apie tai, jog jis nemano, kad ankstesnis prekių ženklas ir prašomas įregistruoti yra panašūs fonetiškai.

44 Taigi antrasis apeliacinio skundo pagrindas atmestinas.

Dėl trečiojo apeliacinio skundo pagrindo

Šalių argumentai

45 Trečiuoju papildomu apeliacinio skundo pagrindu *Vedial* tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas neteisingai taikė „galimybės suklaidinti" sąvoką Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punkto prasme.

46 Pirmoje šio pagrindo dalyje *Vedial* teigia, kad Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 62 punkte klaidingai padarė išvadą, kad nėra galimybės supainioti ankstesnį prekių ženklą su prašomu įregistruoti prekių ženklu,

nepatikrindamas, o tai jis turėjo padaryti, ar yra tikimybė, kad visuomenė galėtų manyti, jog nagrinėjamos prekės ar paslaugos yra kilusios tik iš ekonomiškai susijusių įmonių.

47 Antroje to paties pagrindo dalyje *Vedial* teigia, kad Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 63 punkte klaidingai nusprendė, jog ankstesnio prekių ženklo ir prašomo įregistruoti prekių ženklo vizualūs, fonetiniai ir koncepciniai skirtumai yra pakankamas pagrindas, kad būtų atmestas suklaidinimo galimybės buvimas. *Vedial* teigimu, klausimas yra ne tas, ar prekių ženklai, dėl kurių kilo ginčas, turi skirtumų, tačiau tas, ar šie prekių ženklai yra tapatūs arba panašūs ir ar, visapusiškai vertinant kartu su atitinkamų prekių ar paslaugų tapatumu arba panašumu, šių panašumų laipsniai yra tokie, kad egzistuoja suklaidinimo galimybė.

48 Trečioje šio apeliacinio skundo pagrindo dalyje *Vedial* tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas neaiškiai taikė tarpusavio priklausomybės taisyklę. Iš tikrųjų jis suklydo nepažymėdamas, kad ankstesnio prekių ženklo ir prašomo įregistruoti prekių ženklo tariamai mažą panašumo laipsnį kompensuoja nagrinėjamų prekių didelis panašumo laipsnis bei ankstesnio prekių ženklo ryškus skiriamasis požymis.

49 Paskutinėje trečiojo apeliacinio skundo pagrindo dalyje *Vedial* teigia, kad Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 62 punkte klaidingai apribojo atitinkamą visuomenės dalį tik „tiksline visuomenės dalimi", t. y. tik vartotojais, kurie gali įgyti prekių ženklu pažymėtas prekes. *Vedial* teigimu, visuomenės dalį, į kurią turi būti atsižvelgiama vertinant suklaidinimo galimybę, sudaro visi asmenys, galintys susidurti su prekių ženklu.

50 VRDT daro išvadą, kad visos trečiojo apeliacinio skundo pagrindo dalys nepagrįstos.

Teisingumo Teismo vertinimas

51 Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punkto taikymo tikslais galimybė suklaidinti reiškia, kad prašomo registruoti prekių ženklas yra tapatus arba panašus į ankstesnį prekių ženklą ir kad registracijos paraiškoje nurodytos prekės arba paslaugos yra tapačios arba panašios į tas, kurioms buvo įregistruotas ankstesnis prekių ženklas. Tai yra kumuliacinės sąlygos (šiuo klausimu dėl tapačių 1988 m. gruodžio 21 d. Pirmosios Tarybos direktyvos 89/104/EEB valstybių narių įstatymams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti 4 straipsnio 1 dalies b punkto nuostatų (OL L 40, 1989, p. 1) žr. 1998 m. rugsėjo 29 d. Sprendimo *Canon*, C-39/97, Rink. p. I-5507, 22 punktą).

52 Priešingai nei teigia *Vedial*, Pirmosios instancijos teismas, atmesdamas suklaidinimo galimybę, nepasitenkino ankstesnio prekių ženklo ir prašomo registruoti prekių ženklo vaizdinių, fonetinių ir koncepcinių skirtumų nurodymu.

53 Skundžiamo sprendimo 48–59 punktuose atlikęs lyginamąjį dviejų prekių ženklų vertinimą vizualiniu, fonetiniu ir koncepciniu aspektu, Pirmosios instancijos teismas to paties sprendimo 65 punkte padarė išvadą, kad šie prekių ženklai visiškai negali būti laikomi tapačiais ar panašiais Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punkto prasme.

54 Pirmosios instancijos teismas, konstatuodamas, kad ankstesnis prekių ženklas ir prašomas įregistruoti prekių ženklas nėra panašūs, teisingai padarė išvadą, jog suklaidinimo galimybės nėra, kad ir koks būtų ankstesnio prekių ženklo geras vardas ar nagrinėjamų prekių ar paslaugų tapatumo ar panašumo laipsnis.

55 Todėl trečiasis apeliacinio skundo pagrindas yra nepagrįstas visų jo dalių atžvilgiu ir yra atmestinas.

56 Taigi visas apeliacinis skundas atmestinas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

57 Pagal Teisingumo Teismo darbo reglamento 69 straipsnio 2 dalį, taikomą apeliaciniame procese pagal to paties darbo reglamento 118 straipsnį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to prašė. Kadangi VRDT prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas iš *Vedial,* ir pastaroji pralaimėjo apeliacinį procesą, ji turi jas padengti.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (antroji kolegija) nusprendžia:

1. **Atmesti apeliacinį skundą.**

2. **Priteisti iš *Vedial SA* bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.